

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	6121541181
Dátum vydania rozhodnutia:	31.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6121541181.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu AMZ Slovakia, s. r. o., so sídlom Nám. A. Hlinku 36/9, Považská Bystrica, IČO: 44 518 391, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica, IČO: 46 528 644, proti žalovanému Incheba, akciová spoločnosť (v skratke Incheba, a.s.), so sídlom Viedenská cesta 3 - 7, Bratislava, IČO: 00 211 087, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Viera Kuruczová, s. r. o., so sídlom Vajnorská 32A, Bratislava, IČO: 51 265 656, o zaplatenie 4 044,60 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B5-58Cb/10/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/47/2024-184 z 31. júla 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. B5-58Cb/10/2022-102 z 26. septembra 2023 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 044,60 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 044,60 eura od 6. júla 2021 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 4 044,60 eura s príslušenstvom dôvodiac, že na základe Závaznej prihlášky na výstavu CONECO RACIOENERGIA v dňoch 25. až 28. marca 2020 si u žalovaného objednal v prihláške označené služby, resp. nájom plochy, pričom za tieto služby žalobca uhradil na základe vystavených zálohových faktúr

zálohu a následne mu žalovaný vystavil riadne faktúry, a to faktúru č. 601200184 vo výške 1 386,60 eura, faktúru č. 601200178 vo výške 354 eur, faktúru č. 604190076 vo výške 1 980 eur a faktúru č. 604190075 vo výške 324 eur, spolu sumu 4 044,60 eura. Vzhľadom na pandémiu COVID-19 sa výstava v určenom termíne v roku 2020 neuskutočnila, pričom sa mala uskutočniť v náhradnom termíne 24. až 27. marca 2021. Keďže sa ani v tomto náhradnom termíne výstava neuskutočnila, žalobca listom zo 6. mája 2021 odstúpil od zmluvy uzatvorenej na základe Závaznej prihlášky a žalovanému vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi dlžnú sumu 4 044,60 eura. Žalovaný žalobcovi dlžnú sumu napriek opakovaným výzvam nevrátil.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že podľa záväznej prihlášky z 29. marca 2019 sa žalobca záväzne prihlásil na výstavnú akciu CONECO RACIOENERGIA v dňoch 25. až 28. marca 2020. V spodnej časti tejto prihlášky je uvedené, že „bez výhrad súhlasím so znením Všeobecných podmienok účasti, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou záväznej prihlášky a nachádzajú sa na zadnej strane tejto prihlášky a ich plné znenie je zverejnené na www.incheba.sk.“ a ďalej, že „Organizátor si vyhradzuje právo zmeny termínov a podmienok.“ Žalobca prihlášku podpísal. Z Čl. XIII. ZÁVEREČNÝCH USTANOVENÍ odseku 1 Všeobecných podmienok účasti vyplýva, že v prípade, ak organizátor v dôsledku ním nezavinených okolností („vis major“) nemôže zrealizovať výstavnú akciu alebo zabezpečiť jej konanie po celý čas trvania, upovedomí o tejto skutočnosti vystavovateľov s tým, že všetky záväzky vzniknuté organizátorovi z uzatvorenej zmluvy týmto zanikajú a vystavovateľovi týmto nevzniká žiadny nárok na náhradu. Ďalej súd prvej inštancie ako nesporné skutočnosti ustálil, že žalobca uhradil žalovanému celkom sumu 4 044,60 eura na základe zálohových faktúr, pričom žalovaný následne vystavil riadne faktúry a to faktúru č. 601200184 na sumu 1 386,60 eura, faktúru č. 601200178 na sumu 354 eur, faktúru č. 604190076 na sumu 1 980 eur a faktúru č. 604190075 na sumu 324 eur. Rovnako nebolo sporné, že vzhľadom na pandémiu COVID-19 sa výstava v určenom termíne v roku 2020 neuskutočnila, pričom sa neuskutočnila ani v náhradnom termíne určenom žalovaným na 24. až 27. marca 2021. Žalobca listom zo 6. mája 2021 odstúpil od zmluvy vytvorenej záväznou prihláškou z dôvodu, že nemal naďalej záujem o objednané služby a žiadal, aby uhradenú zálohu za služby vo výške 4 044,60 eura žalovaný vrátil žalobcovi. Z listu žalovaného z 25. mája 2021 vyplýva, že žalovaný presunul veľtrhy Coneco a Racioenergia do tradičného termínu v dňoch 23. až 26. marca 2022. Následne žalobca prostredníctvom advokáta výzvou na vrátenie dlžnej sumy z 11. júna 2021 opätovne vyzval žalovaného na vrátenie sumy 4 044,60 eura do troch dní od jej obdržania, pričom žalovaný tvrdil, že mu výzva bola doručená 2. júla 2021.

4. Po právnej stránke súd prvej inštancie spor posúdil podľa ustanovení § 269 ods. 2, § 273 ods. 1 a 3, § 340 ods. 2, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1 a 2, § 369c ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a ustanovení § 451 ods. 1 a 2, § 456 a § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a podľa § 1 ods. 1 a § 2 nariadenia č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

5. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že skutkové okolnosti v posudzovanom prípade neboli sporné. Za nesporné považoval súd prvej inštancie záväzné prihlásenie žalobcu na predmetnú výstavnú akciu Coneco Ratioenergia 2020 v dňoch 25. až 28. marca 2020 a zaplatenie sumy 4 044,60 eura, ďalej neuskutočnenie výstavnej akcie z dôvodu pandémie COVID-19 a stanovenie nového náhradného termínu výstavnej akcie žalovaným na marec 2021. Nebolo tiež sporné, že ani tento náhradný termín sa pre pandémiu COVID-19 neuskutočnil a žalovaný stanovil ďalší nový termín výstavnej akcie o rok neskôr na marec 2022. Ešte predtým, ako žalovaný listom z 25. mája 2021 informoval žalobcu o novom termíne o rok v marci 2022, žalobca listom zo 6. mája 2021 oznámil žalovanému, že na plnení žalovaného (o objednané služby) nemá záujem a žiada o vrátenie zálohy. Na základe nesporného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za to, že sporové strany uzavreli nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď sa žalovaný ako organizátor zaviazal žalobcovi ako vystavovateľovi zabezpečiť účasť na výstave Coneco Ratioenergia v termíne 25. až 28. marca 2020 a žalobca sa zaviazal uhradiť žalovanému odplatu za dohodnuté služby. Súčasťou záväznej prihlášky bol odkaz na všeobecné obchodné podmienky žalovaného - Všeobecné podmienky

účasti - podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré boli na zadnej strane tejto prihlášky a okrem toho sú uverejnené na webovom sídle žalovaného na www.incheba.sk. Tieto Všeobecné podmienky účasti s poukazom na § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka sú sporovým stranám známe, keďže žalobca netvrdil opak. Ďalej mal súd prvej inštancie z týchto Všeobecných obchodných podmienok preukázať, že žalovaný v nich upravil zánik záväzku medzi stranami sporu v prípade skutočnosti vis major, a to v Čl. XIII. záverečných ustanovení Všeobecných podmienok účasti, podľa ktorého, „v prípade, že organizátor v dôsledku ním nezavinенých okolností („vis major“) nemôže zrealizovať výstavnú akciu, alebo zabezpečiť jej konanie po celý čas trvania, upovedomí o tejto skutočnosti vystavovateľov. Všetky záväzky vzniknuté organizátorovi z uzatvorenej zmluvy týmto zanikajú. Vystavovateľovi týmto nevzniká žiadny nárok na náhradu.“ V predmetnej veci pandémie COVID-19 bola prekážkou vis major, teda žalovaným nezavinенou okolnosťou, pre ktorú nemohol zrealizovať výstavu Coneco Racioenergia v marci 2020. Zároveň nebolo sporné, že žalovaný oznámil, že pre pandémiu COVID-19 ani v náhradný termín túto výstavnú akciu neuskutoční a bude sa konať o rok v tradičnom termíne, čím žalovaný naplnil ustanovenie citovaného článku Čl. XIII. ods. 1. Žalobca si žalobou neuplatnil nárok na náhradu v súvislosti s neuskutočnením výstavnej akcie, ale nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie s poukazom na citovaný Čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Keďže pandémiu COVID-19 bola žalovaným nezavinенou okolnosťou vis major, pre ktorú nemohlo dôjsť k zrealizovaniu predmetnej výstavy v marci 2020, podľa zmienенých všeobecných zmluvných podmienok došlo k zániku záväzku medzi sporovými stranami. Z toho vyplýva, že uhradenie finančných platieb na základe záväznej prihlášky žalobcom bolo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 4 044,60 eura.

6. Iné články Všeobecných podmienok účasti - Čl. III. ods. 9 a Čl. VII. ods. 1 (ustanovenia montáže, priebehu výstavnej akcie a demontáže) súd prvej inštancie na predmetnú vec neuplatnil, nakoľko sa na ňu nevzťahovali. Navyše, ohľadom zmeny termínu, jeho presunutia, či náhradného termínu súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nemenil termíny. Hoci v oznámení žalovaného, ktoré zasielal účastníkom výstavy je uvedené, že tieto riadne termíny akcií neuskutočnil a oznamoval ich presunutie do tradičného termínu o rok. Podľa súdu prvej inštancie, meniť termín v danom prípade je možné iba vopred pred uskutočnením riadneho termínu, nie následne. Preto tieto námietky žalovaného, že menil termín výstavnej akcie, teda menil obsah záväzku medzi stranami sporu, súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné. Navyše, okolnosťou vis major, t. j. naplnením Čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi stranami v marci 2020. Vo vzťahu k novému termínu výstavnej akcie v marci 2021 a vzniku prípadného zmluvného záväzku by bolo potrebné podpísať a doručiť záväznú prihlášku s poukazom na Všeobecné podmienky účasti, a to Čl. III. ods. 3, keď tieto obchodné podmienky sú zverejnené na webovom sídle žalovaného, čo sa však v posudzovanej veci nestalo. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania v uplatnenej sadzbe odo dňa nasledujúceho po uplynutí 3 dňovej lehoty uvedenej vo výzve z 11. júna 2021, doručenej žalovanému 2. júla 2021, teda po tom, čo žalobca žalovaného požiadal o vrátenie dlžnej sumy s poukazom na § 340 ods. 2, § 365, § 369 Obchodného zákonníka a nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. Paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bola priznaná podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 nariadenia č. 21/2013 Z. z.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %

8. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozsudkom č. k. 3Cob/47/2024-184 z 31. júla 2024 (ďalej aj rozsudok odvolacieho súdu) potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd po preskúmaní napadnutého

rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne meritórne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku, stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými a na odôvodnenie odkázal. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu vychádzal z vykonaného dokazovania a správne ustálil, že žalobca preukázal dôvodnosť podanej žaloby. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia uviedol, že napadnuté rozhodnutie je riadne a dôsledne odôvodnené, je zrozumiteľné a dáva odpoveď na všetky podstatné otázky, preto nie je možné konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu spojeného s porušením práva na spravodlivý proces. Odvolací súd nezistil pochybenia súdu prvej inštancie v súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré by mohli zakladať dôvod na zrušenie rozhodnutia, keďže rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že strany sporu uzavreli nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď žalovaný ako organizátor sa zaviazal žalobcovi ako vystavovateľovi zabezpečiť účasť na výstave Coneco Racioenergia v termíne 25. až 28. marca 2020 a žalobca sa zaviazal uhradiť žalovanému odplatu za služby. Súčasťou záväznej prihlášky bol odkaz na všeobecné obchodné podmienky žalovaného - Všeobecné podmienky účasti (podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka), ktoré boli na zadnej strane tejto prihlášky a okrem toho sú uverejnené na webovom sídle žalovaného na www.incheba.sk. Na spodnej strane záväznej prihlášky je uvedené, že „Organizátor si vyhradzuje právo zmeny termínov a podmienok“. Odvolací súd poukázal na čl. XIII. záverečných ustanovení Všeobecných podmienok účasti podmienky, podľa ktorého „v prípade, že organizátor v dôsledku ním nezavinených okolností („vis major“) nemôže zrealizovať výstavnú akciu, alebo zabezpečiť jej konanie po celý čas trvania, upovedomí o tejto skutočnosti vystavovateľov. Všetky záväzky vzniknuté organizátorovi z uzatvorenej zmluvy týmto zanikajú. Vystavovateľovi týmto nevzniká žiadny nárok na náhradu“. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že v predmetnej veci pandémie COVID-19 a s ňou súvisiace obmedzenia bola prekážkou vis major, teda žalovaným nezavinenou okolnosťou, pre ktorú nemohol zrealizovať výstavu Coneco Racioenergia v marci 2020. Podľa citovaného čl. XIII. Záverečných ustanovení Všeobecných podmienok účasti teda súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že došlo k zániku záväzkového vzťahu medzi stranami s tým, že vystavovateľovi nevznikol žiadny nárok na náhradu, čím sa, podľa názoru odvolacieho súdu, myslí aj právo na náhradný termín výstavy (prenájmu plochy). Zánik všetkých záväzkov jednej zmluvnej strany zo zmluvy znamená zánik zmluvy, nakoľko jej obsahom už nie je žiadna povinnosť organizátora, neexistuje žiadny ďalší predmet zmluvy. Žalovaný nesplnil svoj záväzok z dôvodu vis major, preto záväzok žalovaného zanikol, to ho však nezbavuje zákonnej povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Zánik zmluvy nastáva na základe splnenia zmluvných predpokladov pre zánik záväzkov, nie samotnou vis major.

10. Odvolací súd zaujal názor, že zmluvné dojednanie podľa čl. VII ods. 1 a čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti, podľa ktorých žalobca nemá nárok na akúkoľvek, resp. žiadnu náhradu, nemožno vykladať ako vylúčenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ani priestor pre žalovaného svojvoľne meniť podstatné náležitosti zmluvy. V opačnom prípade by zmluva bola natoľko nevyvážená v právach a povinnostiach, že by vytvárala priestor pre svojvoľu organizátora. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca si žalobou neuplatnil nárok na náhradu v súvislosti s neuskutočnením zmluvne dojednanej výstavnej akcie v marci 2020, ale zákonný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. nejedná sa o zmluvne vylúčený nárok. Súd prvej inštancie tak správne s poukazom na citovaný čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Pandémia COVID-19 bola žalovaným nezavinenou okolnosťou „vis major“, pre ktorú nemohlo dôjsť k zrealizovaniu predmetnej výstavy v marci 2020 a podľa týchto všeobecných zmluvných podmienok došlo k zániku záväzku medzi sporovými stranami. Z toho je zjavné, že uhradenie peňažných plnení na základe záväznej prihlášky žalobcom bolo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a preto žalobcovi patrí voči žalovanému nárok na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2

Občianskeho zákonníka vo výške 4 044,60 eura s príslušenstvom.

11. Rozhodujúce pre posúdenie sporu podľa názoru odvolacieho súdu bolo jednak, že k zmene termínu výstavy/nekonaniu výstavy v marci 2020 nedošlo z dôvodu na strane organizátora, ale z dôvodu „vis major“ sa nemohla výstava v dojednanom termíne konať, a teda je potrebné aplikovať osobitné zmluvné dojednanie čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti, pre ktoré dochádza k zániku záväzku. Ďalej, vyhradenie si práva na zmenu termínu výstavy organizátorom v zmysle čl. VII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti sa nevzťahuje na tento osobitný prípad vis major, nakoľko sa nejedná o zmenu termínu z dôvodu na strane organizátora, pričom iný výklad by vylučoval aplikáciu osobitného ustanovenia čl. XIII. ods. 1 záverečných ustanovení v praxi. Tiež je zrejmé, že výstava sa v marci 2020 nekonala pre pandémie a nebolo to z dôvodov na strane žalovaného, iný výklad je máťuci a nevychádza zo zmluvných dojednaní, nejedná sa teda o postup žalovaného podľa čl. VII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti, ale o nekonanie výstavy z dôvodu vis major. Námitka žalovaného, že si vyhradil právo zmeniť termíny nemohla obstáť, nakoľko zmeny termínu sa nemožno dovoľávať pri aplikácii čl. XIII. ods. 1 Záverečných ustanovení. Námietky žalovaného, že menil termín výstavnej akcie, teda menil obsah záväzku medzi stranami sporu, súd preto nepovažoval za dôvodné. Navyiac, okolnosťou vis major, t. j. naplnením čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi stranami sporu v marci 2020.

12. Podľa odvolacieho súdu, právo žalovaného jednostranne meniť termíny a podmienky, ktoré je uvedené na spodnej časti záväznej prihlášky, nemožno vykladať v intenciách ako sa domáhal žalovaný. Jednostranne meniť zmluvu nie je možné, nakoľko sa jedná o dvojstranný právny úkon, pre ktorý je potrebný súhlas oboch zmluvných strán. Pre zmluvný vzťah sú záväzné Všeobecné podmienky účasti, nakoľko sú odsúhlasené oboma zmluvnými stranami a teda dojednanie podľa čl. VII. ods. 1 je súčasťou zmluvy (zmena termínu výstavy z dôvodov na strane organizátora), avšak jednostranná svojvoľná zmena termínov (všeobecne, nie iba termínov výstavy) a podmienok (bližšie nešpecifikovaných) pod čiarou na prihláške, neoprávňuje žalovaného na jednostrannú zmenu zmluvy. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, mal za to, že vo vzťahu k novému termínu výstavnej akcie v marci 2021 bolo potrebné uzatvorenie novej zmluvy dorúčením záväznej prihlášky, a to s poukazom na Všeobecné podmienky účasti, konkrétne Čl. III. ods. 3. Keďže výstava sa nekonala v marci 2020 ani v marci 2021, žalobca listom zo 6. mája 2021 odstúpil od zmluvy z dôvodu, že ďalej nemá záujem o objednané služby a žiadal o vrátenie uhradenej zálohy za služby vo výške 4 044,60 eura. Podľa názoru odvolacieho súdu, odstúpenie od zmluvy bolo nadbytočné, preto aj námitka neplatnosti takého odstúpenia od zmluvy nie je relevantná pre posúdenie nároku uplatneného žalobou. Keďže došlo k zániku zmluvy, nárok na bezdôvodné obohatenie vznikol odpadnutím právneho dôvodu, na základe ktorého žalobca plnil. Odstúpenie od zmluvy teda nemalo vplyv na žalobou uplatnený nárok. K zániku zmluvy došlo už v dôsledku nekonania termínu výstavy v marci 2020 a nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného, že k zániku záväzku došlo až v dôsledku neúčasti žalobcu na výstave v roku 2022 a teda, že na strane žalobcu malo dôjsť k porušeniu zmluvných povinností s nárokom žalovaného na storno poplatky, príp. náhradu iných nákladov organizátora (čl. IV. ods. 3 Všeobecných podmienok účasti). Podľa odvolacieho súdu nemožno konštatovať, že vystavovateľ zrušil svoju účasť na výstave po podpísaní záväznej prihlášky. Ohľadom storno poplatku, žalovaný vznik nároku ani jeho platné započítanie v konkrétnej výške nepreukázal, a preto jeho argumentácia nemá vplyv na dôvodnosť žaloby.

13. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne posúdil aj nárok na príslušenstvo keď uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zákonnej výške, nakoľko na výzvu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný nereagoval včas, pritom táto bola dôvodná, a teda žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 044,60 eura od 6. júla 2021 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur. Keďže súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania podľa zásady úspechu v konaní, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil ako správny. Nakoľko odvolací súd odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.

1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

15. Žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) podal proti rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu dovolanie. Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcovi plnú náhradu trov konania. Alternatívne žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rovnako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie.

16. Prípustnosť dovolania žalovaný odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rovnako aj rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo podľa neho zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľ namietal, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci konajúce súdy neposkytli správne odpovede na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré doposiaľ neboli dovolacím súdom vyriešené. Odvolací súd podľa dovolateľa nezohľadnil, že vyššia moc nepredstavuje samostatnú právnu skutočnosť, ktorá by spôsobovala zánik záväzku. Tvrdí, že zmluvné ustanovenia Všeobecných podmienok účasti boli spôsobené na riešenie situácie v marci 2020, bez ohľadu na formu prijatých dočasných protipandemických legislatívnych opatrení. Na základe nich mal žalovaný dve možnosti, a to právo:

1) zrušiť podujatie CONECO, kedy by zmluvný vzťah zanikol podľa článku XIII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti, a to

a) v prípade, že by sa jednalo o trvalú nemožnosť plnenia, a teda zánik záväzku žalovaného a zánik zmluvy - o čo sa však v danom prípade nejednalo, keďže žalovaný žalobcovi 12. marca 2020 oznámil, že termín výstavy presúva, a preto záväzok žalovaného zorganizovať výstavu v dôsledku jeho oznámenia žalobcovi o zmene termínu nezanikol a nezanikla ani zmluva medzi žalobcom a žalovaným,

b) v prípade, že by žalovaný žalobcovi neoznámil, že termín výstavy presúva, čo však urobil,

2) zmeniť termín podujatia podľa článku VII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti, kedy zmluvný vzťah strán sporu nezanikol, a to aj opakovane, na iný termín, nakoľko sa jednalo o dočasnú prekážku/nemožnosť plnenia, po odpadnutí ktorej bolo možné záväzok žalovaného splniť, čo aj žalovaný učinil, keďže plnenie žalovaného bolo možné poskytnúť, t. j. výstavu bolo možné zorganizovať v neskoršom čase (termíne).

17. Dovolateľ tvrdí, že zmluvné strany si dohodli následky v prípade udalosti vis major, kedy mal žalovaný dve možnosti, a to buď aplikáciu Článku VII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti, keďže prekážka bola dočasná, po odpadnutí ktorej bolo možné záväzok žalovaného splniť alebo aplikáciu Článku XIII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti, ak by sa jednalo o trvalú prekážku, resp. žalovaný by pred pôvodne plánovaným termínom výstavy žalobcovi neoznámil, že termín výstavy presúva, čo však žalovaný urobil, keďže presun termínu podujatia žalobcovi oznámil. Žalovaný tak pri oznámení z 12. marca 2020 o presune termínu výstavy neaplikoval ustanovenie Článku XIII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti, keďže ustanovenia Všeobecných podmienok účasti žalovanému v prípade prekážky dočasnej povahy dávali možnosť výberu, a to buď Článku VII. bod 1, ktorý žalovaný aplikoval alebo Článku XIII. bod 1, ktorý žalovaný neaplikoval. Podľa dovolateľa nenastali a ani nemohli nastať právne účinky Článku XIII. Bod 1 Všeobecných podmienok účasti (zánik zmluvy), lebo neboli splnené jeho náležitosti, nakoľko žalovaný 13. marca 2020 oznámil žalobcovi, že termín výstavy presúva. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v tomto smere vec nesprávne právne posúdili. Ak by žalovaný v

predmetnom oznámení bez ďalšieho oznámil žalobcovi len skutočnosť, že výstavu nie je možné zrealizovať, t. j. neoznámil by mu súčasne aj presun termínu, bolo by možné tvrdiť, že došlo k aplikácii Článku XIII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti, teda, že nastali jeho účinky a došlo k zániku zmluvy.

18. Dovolateľ namieta, že dočasné štátne legislatívne obmedzenia nemožno považovať za prekážku vis major, nakoľko vyššia moc sa deje mimo právny rámec. Nie každá okolnosť vyššej moci spôsobuje zánik záväzkov a v danom prípade sa jednalo o záväzok žalovaného zorganizovať výstavu, ktorý bolo možné zrealizovať/splniť neskôr. Podľa dovolateľa, k aplikácii Článku XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti nedochádza automaticky tým, že boli prijaté opatrenia štátu, ale na základe písomného oznámenia žalovaného o tom, že podujatie nie je možné trvalo zrealizovať. Samotné legislatívne opatrenia štátu, prechodne zakazujúce organizáciu hromadných podujatí počas pandémie COVID-19, neznamenal, že podujatie nie je možné zrealizovať nikdy. Podujatie bolo možné zrealizovať neskôr, pričom žalovaný mal podľa Článku VII. bod. 1 Všeobecných podmienok účasti právo na (opakovanú) zmenu termínu jeho konania, a to nie len z dôvodov na strane žalovaného, ale aj bez udania dôvodu. Žalovaný preto oznámil žalobcovi zmenu termínu, nie zrušenie podujatia, nakoľko výstavnú akciu bolo možné v súlade s Článkom VII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti zrealizovať v inom (zmenenom/náhradnom/neskoršom) termíne. Protipandemické opatrenia štátu neboli prekážkou vis major, keďže boli dočasné. Zmluvné dojednania sporovým stranám, napriek zákazu konania hromadných podujatí na základe štátnych opatrení, umožňovali splnenie záväzku podľa zmluvy (zrealizovanie podujatia) v neskoršom termíne. Podľa žalovaného Článok VII. bod 1. Všeobecných podmienok účasti nie je aplikovateľný len v prípade, že žalovaný mení termín podujatia z dôvodov na jeho strane, pričom tento článok ani úplne nevylučuje aplikáciu Článku XIII. Bod 1. Aplikácia Článku XIII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti je podľa žalovaného vylúčená v tomto konkrétnom prípade pandémie v roku 2020. Žalobca však žalovanému pri uzatváraní zmluvy neoznámil, že o neskorší termín plnenia zo strany žalovaného nemá záujem. Nie je preto dostačujúce, že túto skutočnosť oznámil žalobca k dátumu, keď ku zmene termínu plnenia prišlo, resp. v danom prípade ešte neskôr.

19. Dovolateľ poukázal, že vznik nároku na storno poplatkov a jeho výška vyplývajú priamo z obsahu zmluvy, resp. Článku IV. bod 3 Všeobecných podmienok účasti v zmysle ktorých „v prípade, že vystavovateľ zruší svoju účasť po podpísaní Záväznej prihlášky, zaväzuje sa uhradiť organizátorovi storno poplatkov v plnej výške nájomného za plochu, registračný poplatok a objednané služby“, teda jedná sa o sumu, ktorú žalobca žalovanému uhradil, pričom k započítaniu zo strany žalovaného došlo po skončení výstavy CONECO v termíne 23. až 26. marca 2022. Právnymi otázkami, ktoré podľa žalovaného ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené je posúdenie a vyhodnotenie:

1. Či dočasné opatrenia orgánov verejnej správy, predovšetkým Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorými boli právnickým a fyzickým osobám v rokoch 2020 až 2022 v súvislosti s pandemiou COVID-19 uložené rôzne obmedzenia a zákazy, vrátane dočasného zákazu organizovať hromadné podujatia, sa považujú za vis major (vyššia moc), nakoľko opatrenia a zákony a ich forma boli a sú ovplyvniteľné a boli dočasné, na rozdiel od vírusu, ktorý je neovplyvniteľný a môže byť v určitých prípadoch aj trvalou prekážkou (čo však v danom prípade nebol), pričom zmluvné podmienky dojednané stranami sporu umožňovali zmenu termínov plnenia podľa zmluvy, a teda plnenie podľa zmluvy bolo možné poskytnúť po odpadnutí dočasnej prekážky (po zrušení dočasných legislatívnych opatrení) ?

2. Či s poukazom na ustanovenia zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným (t. j. ustanovenia Záväznej prihlášky - predná strana dolu a Všeobecných podmienok účasti - Článok VII. bod 1) v spojení s ustanovením § 575 ods. 2 Obchodného zákonníka bolo možné podujatie CONECO plánované pôvodne na termín 03/2020 zrealizovať v neskoršom termíne v 03/2022, a teda či výstavná akcia CONECO v marci roku 2020 bola zrušená alebo sa konala v náhradnom termíne v marci roku 2022 ?

3. Či pandémie COVID-19 a dočasné legislatívne opatrenia o dočasnom zákaze hromadných podujatí spôsobili zánik záväzku žalobcu zorganizovať výstavnú akciu, t. j. či bolo možné tento záväzok žalobcu splniť neskôr, ak žalovaný súčasne pred pôvodným termínom výstavy žalobcovi oznámil, že výstavu

zorganizuje v neskoršom termíne, pričom zmluvné podmienky (Článok VII. bod 1 Všeobecných podmienok účasti) oprávňovali žalovaného na zmenu termínov výstavnej akcie.

20. Dovolateľ zhrnul, že vyššie uvedené právne otázky, ktoré boli predmetom posudzovania, sú otázkami zásadného právneho významu, majú význam pre posilnenie princípu právnej istoty v právnych vzťahoch týkajúcich sa plnenia zmluvných záväzkov, ktoré boli ovplyvnené dočasnými štátnymi opatreniami v súvislosti s pandémiou COVID-19 a sú teda otázkami výnimočnými a mimoriadnymi, ktoré neboli doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené a ktoré zakladajú dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

21. K dovolaniu žalovaného žalobca zaujal stanovisko, že konajúcimi súdmi bol riadne zistený skutkový stav a aplikovali správne ustanovenia zákona a všeobecných obchodných podmienok. Uviedol, že prekážka vis major je vždy dočasnej povahy a pre taký prípad žalovaný upravil podmienky výstavných akcií práve v čl. XIII. ods. 1 Všeobecných podmienok účasti, pričom záväzok zanikol predmetnou okolnosťou vis major - pandémiou COVID-19 v marci 2020. K otázkam predloženým dovolateľom žalobca uviedol, že dočasné opatrenia orgánov verejnej správy, predovšetkým Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorými boli právnickým a fyzickým osobám v rokoch 2020 až 2022 v súvislosti s pandémiou COVID-19 uložené rôzne obmedzenia a zákazy, vrátane dočasného zákazu organizovať hromadné podujatia, považuje za vis major (vyššia moc). Samotné opatrenia boli dôsledkom pandémie choroby COVID-19, ktorá sa nedala ani predvídať a pri všetkom úsilí ani odvrátiť, dali sa robiť len opatrenia na zmiernenie jej dopadov. Žalobca argumentoval, že určitú okolnosť je možné považovať za vyššiu moc, ak kumulatívne spĺňa dve obligatórne podmienky, a to, že je pri všetkej starostlivosti nepredvídateľná a pri všetkom úsilí neodvratiteľná, pričom je vo všeobecnosti považovaná za okolnosť, ktorá nastala nezávisle od vôle osoby. K ďalším dovolateľom predloženým otázkam žalobca uviedol, že podujatie bolo presunuté z dôvodu vis major, keďže nebolo možné ho uskutočniť v riadnom termíne z dôvodu zákazu organizovania verejných podujatí v nadväznosti na šírenie nákazlivej choroby a nie z organizačných alebo prevádzkových dôvodov na strane žalovaného. V takomto prípade pripadá do úvahy aplikácia Čl. XIII. ods. 1 záverečných ustanovení Všeobecných podmienok účasti. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný nesporne oznamoval, že pre pandémiu COVID-19 sa v stanovenom termíne neuskutočnila výstavná akcia (a bude o rok v tradičnom termíne), čím naplnil ustanovenie citovaného článku Čl. XIII. ods. 1. Preto žalobca navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné a zaviazal ho na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. K vyjadreniu žalobcu dovolateľ uviedol, že pandémiu vírusu COVID-19 možno za istých okolností považovať za vyššiu moc, keďže ju nebolo možné predvídať a odvrátiť a bola nezavinená, avšak uvedené automaticky nespôsobilo zánik zmlúv a zmluvných záväzkov. Skutočnosť, aké legislatívne opatrenia štát prijal, teda ako bola pandémia riadená jednotlivými orgánmi a opatreniami štátu a predovšetkým Úradu verejného zdravotníctva SR, nemožno považovať za vyššiu moc, nakoľko opatrenia mohli byť rôzne a najmä boli dočasné, t. j. po ich odpadnutí bolo možné záväzok splniť. Záverom dodal, že v záväznej prihláške a ustanoveniach Všeobecných podmienok účasti sa neuvádza, že zmena termínu zo strany žalovaného je možná len z organizačných, prevádzkových alebo iných dôvodov.

23. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal žalovaný včas, v rozsahu, v akom bolo napadnuté rozhodnutie vydané v jeho neprospech (§ 424 CSP), zastúpený advokátskou kanceláriou podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné ako procesne neprípustné odmietnuť.

24. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

25. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

26. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

27. Podľa § 422 ods. 2 CSP, na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

28. Podľa § 432 ods. 1, ods. 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

29. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení, aby dovolací súd mohol pristúpiť k vecnému prejednaniu dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré vyplývajú z § 421 CSP a § 422 a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru o procesnej prípustnosti dovolania, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov, pretože pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by tým zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento mimoriadny opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3ECdo/154/2013 z 26. mája 2015).

30. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je limitovaná nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP, ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Obmedzenie prípustnosti dovolania (ratione valoris) znamená, že dovolanie nie je prípustné vo veciach, ktorých predmetom dovolacieho prieskumu má byť peňažné plnenie, ak toto peňažné plnenie nepresahuje zákonom určenú sumu. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania pre právne posúdenie (dôvody uvedené v § 421 ods. 1 CSP) sumou, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom výška sumy limitujúca prípustnosť dovolania sa viaže na násobok minimálnej mzdy. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

31. Pre určenie výšky minimálnej mzdy nie je rozhodujúci deň podania dovolania, ale deň podania žaloby na súde prvej inštancie. Žaloba na súd prvej inštancie v rámci upomínacieho konania bola podaná dňa 15. novembra 2021. Ako vyplýva zo Zákona č. 294/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, suma mesačnej minimálnej mzdy na rok 2021 bola stanovená vo výške 623 eur. Pre konštatovanie prípustnosti dovolania podaného z dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia tak predmetom dovolacieho prieskumu musí byť v posudzovanej veci minimálne suma 6 230 eur, ako desaťnásobok sumy minimálnej mzdy za rok, kedy bola žaloba podaná na súd prvej inštancie.

32. Z obsahu dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však vyplýva, že predmetom sporu je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 4 044,60 eur bez príslušenstva, ktorú sumu súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi, pričom na základe odvolania žalovaného odvolací súd svojím rozsudkom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Na základe týchto skutočností najvyšší súd konštatuje, že dovolaním napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v roku 2021, kedy bola žaloba podaná na súd prvej inštancie, a teda sumu 6 230 eur.

33. Nakoľko dovolaním napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení, t. j. výrok odvolacieho súdu potvrdzujúci odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie o priznanom peňažnom plnení v sume 4 044,60 eur bez príslušenstva neprevyšuje sumu 6 230 eur, v posudzovanom prípade ide o tzv. bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a) CSP, v zmysle ktorej, pre prípustnosť dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 CSP, musí výška peňažného plnenia, ktoré je predmetom sporu a ktoré bolo prejednané odvolacím súdom, prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania. V danom prípade uplatnený nárok, t. j. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 4 044,60 eur, ktorý bol aj predmetom odvolacieho prieskumu, je nižší ako desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu 15. novembra 2021, t. j. 6 230 eur.

34. S poukazom na uvedené skutočnosti najvyšší súd konštatuje, že v prejednávanom prípade dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné, lebo výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v roku 2021, t. j. sumu 6 230 eur. Dovolací súd preto nemôže preskúmať dovolanie žalovaného namietajúce nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP je toto dovolanie procesne neprípustné. Vzhľadom na uvedené preto najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

35. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v súlade so zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.